

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců Mgr. Aleše Roztočila, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. U.**, zastoupen JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem se sídlem Třebíč, Bráfova tř. 52, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 9. 2. 2010, č. j. 561/M/10, 10453/ENV/10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2013, č. j. 10 A 64/2010 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím České inspekce životního prostředí (dále jen ČIŽP) ze dne 10. 10. 2005, č. j. 6/OH/6897/05/PS, byla žalobci uložena pokuta ve výši 47.000 Kč za správní delikty spočívající v porušení povinností vyplývajících z § 16 odst. 1 písm. g) a 18 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (žalobce jako provozovatel výkupny surovin v Hrotovicích nevedl průběžnou evidenci o odpadech a nezaslal hlášení o odpadech za rok

2004), z § 13 odst. 3 téhož zákona (žalobce nevyvěsil na místech shromažďování nebezpečného odpadu identifikační listy nebezpečného odpadu), § 14 odst. 1 téhož zákona (žalobce provozoval zařízení pro výkup nebo sběr odpadů bez platného povolení příslušného správního orgánu), § 16 odst. 3 zákona o odpadech (žalobce bez povolení nakládal s nebezpečným odpadem) a § 16 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech (žalobce neshromažďoval odpady utříděné podle jednotlivých druhů).

[2] K odvolání žalobce proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 10. 10. 2005 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2005, č. j. 560/2913/05, toto rozhodnutí změněno tak, že uložená pokuta byla snížena na 30.000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2005 podal žalobce žalobu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2007, č. j. 6 Ca 5/2006 – 31, bylo toto rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Městský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[4] Proti rozsudku městského soudu ze 4. 12. 2007 podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 – 60, kasační stížnost žalovaného zamítl.

[5] Žalovaný v dalším řízení rozhodnutím ze dne 20. 10. 2008, č. j. 560/3128/08, zrušil předchozí rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 10. 10. 2005 a řízení o správním deliktu zastavil pro uplynutí zákonné prekluzivní tříleté objektivní lhůty pro uložení pokuty stanovené v § 67 odst. 1 zákona o odpadech.

[6] Dne 18. 5. 2009 zaslala ČIŽP žalovanému podnět k přezkoumání jeho rozhodnutí z 20. 10. 2008, v němž sdělila, že zákonná prekluzivní lhůta pro uložení pokuty za správní delikt po dobu řízení před soudem ve správním soudnictví neběží (§ 41 s. ř. s.). Ke dni 20. 10. 2008 proto prekluzivní lhůta dosud neuplynula.

[7] Rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 19. 10. 2009, č. j. 4300/M/09, sp. zn. 9/2193, bylo z důvodů uvedených v přípisu ČIŽP ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2008, č. j. 560/3128/08, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

[8] Žalobce podal proti rozhodnutí ministra ze dne 19. 10. 2009 rozklad, na jehož základě bylo rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 9. 2. 2010, č. j. 561/M/10, 10453/ENV/10 (žalobou napadené rozhodnutí), předchozí rozhodnutí ministra z 19. 10. 2009 částečně změněno (výrok II. zní „*ve smyslu ustanovení § 99 odst. 1 a 2 správního řádu určuji, že účinky mého rozhodnutí nastávají ode dne jeho právní moci*“) a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

[9] Žalobce podal proti rozhodnutí z 9. 2. 2010 žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 6. 2013, č. j. 10 A 64/2010 – 37, žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení právních předpisů, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí ze dne 19. 10. 2009, které bylo tímto rozhodnutím ve výroku II. změněno a ve zbytku potvrzeno, nemělo být, s ohledem na nedodržení dvouměsíční subjektivní lhůty pro zahájení

přezkumného řízení, vůbec vydáno. Rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), je třeba vydat ve lhůtách stanovených v § 96 odst. 1 správního řádu, tedy v dvouměsíční subjektivní a jednorroční objektivní lhůtě, přičemž se ustanovení § 97 odst. 2 správního řádu na zkrácené přezkumné řízení neaplikuje. Ministerstvo se dozvědělo o důvodech, pro které bylo rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno, z podnětu České inspekce životního prostředí ze dne 18. 5. 2009, který byl doručen dne 21. 5. 2009. Subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení proto skončila dne 22. 7. 2009. Nebyly tedy splněny „ostatní podmínky pro přezkumné řízení“, a proto nebylo možné rozhodnutí ministra ze dne 19. 10. 2009 vůbec vydat.

[10] Proti rozsudku městského soudu z 28. 6. 2013 podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel má za to, že městský soud zastává nesprávný právní názor, že lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu, které se uplatní pro vydání usnesení o zahájení nezkumného řízení, se vztahují též na vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu, a vydání tohoto rozhodnutí tak omezují nad rámec objektivní lhůty patnácti měsíců od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Zákon stanoví odlišné podmínky pro přezkum rozhodnutí v přezkumném řízení, které se zahajuje usnesením ve lhůtách podle § 96 odst. 1 správního řádu, a odlišné (zjednodušené) podmínky pro přezkum rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, kdy se usnesení o zahájení řízení nevydává, ale prvním úkonem je až vydání rozhodnutí ve věci podle § 97 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje též na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vychází též stěžovatelova aplikační praxe (rozsudek ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 68/2010 – 60, rozsudek ze dne 2. 11. 2012, č. j. 8 As 58/2010 – 66), a dle které se lhůty ve smyslu § 96 odst. 1 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení neuplatní; rozhodnutí podle § 98 správního řádu nutno vydat v patnáctiměsíční lhůtě podle § 97 odst. 2 správního řádu.

[11] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje s právní argumentací Městského soudu v Praze. Kromě toho upozornil, že v dalším řízení před správními orgány ČIŽP vydala nejprve dne 18. 4. 2011 rozhodnutí č. j. ČIŽP/46/OOH/SR/01/1009657.018/11/HPS, kterým byla žalobci za shora uvedené delikty opětovně uložena pokuta ve výši celkem 34.000 Kč. K odvolání žalobce pak stěžovatel dne 20. 6. 2011 rozhodnutím č. j. 1100/560/11, 41116/ENV/11, sp. zn. OH/17/11, opět zrušil rozhodnutí ČIŽP ze dne 18. 4. 2011 a řízení o deliktu zastavil, neboť shledal, že prekluzivní lhůta pro uložení pokuty již skutečně uplynula, a to dne 6. 4. 2011. Uvedené rozhodnutí stěžovatele nabylo právní moci dne 12. 7. 2011. Žalobce tak dovodil, že byl stěžovatelem uspokojen dle § 62 s. ř. s., a navrhl, aby soud řízení zastavil.

II. Důvody předložení věci rozšířenému senátu

[12] Při předběžném posouzení věci rozhodující druhý senát shledal, že ke sporné právní otázce existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž lhůty uvedené v § 96 odst. 1 správního řádu se ve zkráceném přezkumném řízení neuplatní, neboť to se na rozdíl od „řádného“ přezkumného řízení nezahajuje vydáním usnesení podle uvedeného ustanovení. V tomto typu řízení je totiž prvním úkonem samotné vydání rozhodnutí ve smyslu § 98 správního řádu. Proto se zde uplatní pouze lhůta patnácti

měsíců pro vydání rozhodnutí dle § 97 odst. 2 správního řádu. Tento závěr plyne např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 68/2010 – 60, ze dne 1. 3. 2011, č. j. 1 As 8/2011 – 64, nebo ze dne 2. 11. 2012, č. j. 8 As 57/2010 – 56 a č. j. 8 As 58/2010 – 66. V uvedených rozsudcích však nebyl tento závěr blíže odůvodněn. Stejný názor zastávala donedávna také doktrína (srov. Vedral, J.: Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006, s. 590).

[13] Při předběžné poradě dospěl druhý senát k závěru, že se s výše uvedeným názorem obsaženým v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu neztotožňuje, a že se hodlá od něj odchýlit. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. tedy věc postoupil rozšířenému senátu. Uvedl, že jakkoli se odborná komentářová literatura v názoru na tuto otázku různí, část se ztotožnila se závěry Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 3. 2010, č. 89/2010, podle něhož se subjektivní i objektivní lhůta uvedená v § 96 odst. 1 správního řádu vztahuje i na zkrácené přezkumné řízení podle § 98 správního řádu. K tomu druhý senát poukázal na nové vydání komentáře J. Vedrala ke správnímu řádu (Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. Bova Polygon, Praha 2012, s. 859 - 853), kde autor rovněž přijal názor prezentovaný poradním sborem. Druhý senát má za to, že splnění lhůt pro zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu lze podřadit pod pojem „*ostatní podmínky pro přezkumné řízení*“, které musí být dle § 98 věty první správního řádu splněny, aby bylo možné provést zkrácené přezkumné řízení. Proto i na zkrácené přezkumné řízení je třeba aplikovat lhůty uvedené v § 96 odst. 1 správního řádu.

III. Posouzení věci rozšířeným senátem

III.1. Pravomoc rozšířeného senátu

[14] Rozšířený senát nejprve zvážil, zda má pravomoc rozhodnout spornou právní otázku.

[15] V rozsudku ze dne 22. 12. 2010, čj. 1 As 68/2010-60, bod 20, Nejvyšší správní soud vyslovil tento názor: „*V neposlední řadě je potřeba vypořádat se s namítaným porušením týkajícím se zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu, tedy zodpovědět, zda v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení. Ze spisu vyplývá, že porušení právního předpisu bylo zjevné ze spisových materiálů. Zákonná ustanovení hovoří o tom, že prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí dle § 97 odst. 3. Jediná limitující lhůta pro vydání takového rozhodnutí je stanovena na 15 měsíců ode dne uplynutí právní moci ve věci v § 97 odst. 2, která byla v příslušném případě změny rozhodnutí dodržena. Pro zkrácené přezkumné řízení se lhůta požadovaná v § 96 odst. 1 správního řádu neuplatní.*“ Tento názor Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudku ze dne 2. 11. 2012, čj. 8 As 57/2010-56, kde v bodě 26 uvedl: „*Zkrácené přezkumné řízení upravené v § 98 správního řádu se na rozdíl od 'klasického' přezkumného řízení nezahajuje vydáním usnesení podle § 96 odst. 1 správního řádu. Lhůty podle posledně uvedeného ustanovení se proto ve zkráceném řízení neuplatní. Prvním úkonem je zde až samotné rozhodnutí ve věci, které je třeba v souladu s § 97 odst. 2 správního řádu vydat do patnácti měsíců od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.*“

[16] Naproti tomu druhý senát má za to, že i v případě zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu je třeba toto řízení zahájit, tj. vydat rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu, ve lhůtách uvedených v § 96 odst. 1 správního řádu.

[17] Názor druhého senátu je tedy neslučitelný s názorem uvedeným v citovaných rozsudcích prvního a osmého senátu. Jsou proto dány podmínky pravomoci rozšířeného senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s.

[18] Překážkou pro rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci nejsou ani žalobcem dovozované důvody pro postup podle § 62 a § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení žalobce dalším rozhodnutím stěžovatele. I pokud rozšířený senát odhlédne od toho, že žalobcem uváděné rozhodnutí stěžovatele ze dne 20. 6. 2011 nelze považovat za nové rozhodnutí nebo jiný úkon odpůrce ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., neboť se jedná o rozhodnutí vydané sice ve stejném řízení, avšak řešící jiné otázky za jiných skutkových okolností, i od toho, že nebyl splněn postup na návrh stěžovatele podle § 62 odst. 2 až 5 s. ř. s., je aplikace institutu uspokojení navrhovatele v řízení o kasační stížnosti z povahy věci vyloučena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 37/2007 - 112, a ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 Ads 3/2013 - 41).

III.2. Posouzení věci

[19] Podle § 96 odst. 1 správního řádu lze *usnesení o zahájení přezkumného řízení (...) vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.*

[20] Podle § 97 odst. 2 správního řádu *rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.*

[21] Podle § 98 správního řádu platí: *jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.*

[22] Rozšířený senát se zabýval přezkumným řízením a rozhodnutími vydávanými v tomto řízení (respektive obdobným institutem přezkumu mimo odvolací řízení upraveným v § 65 a násl. správního řádu z roku 1967) již v rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 - 73, č. 1513/2008 Sb. NSS. Zde dospěl k názoru, že „rozhodnutí správních orgánů, vydaná podle § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967, jimiž byla mimo odvolací řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., a podléhají soudnímu přezkumu“, a to proto, že „posuzované rozhodnutí správního orgánu zasahuje do subjektivních práv účastníků, nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení.“

[23] Správní řád jako zvláštní prostředek dozorčího práva upravuje možnost z moci úřední přezkoumat pravomocná rozhodnutí v přezkumném řízení. Zákon rozlišuje dva

typy přezkumného řízení a to „řádné“ a zkrácené. „Řádné“ přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu se zahajuje usnesením, které lze vydat v subjektivní lhůtě dvou měsíců od okamžiku, kdy se správní orgán o důvodu zahájení dozvěděl, a v objektivní lhůtě jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci (§ 96 odst. 1 správního řádu). Rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, je nutno vydat ve lhůtě patnácti měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí (§ 97 odst. 2 správního řádu). Z procesně ekonomických důvodů správní řád v § 98 upravuje také tzv. zkrácené přezkumné řízení, které lze provést za splnění tří podmínek: (i) porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu, (ii) jsou splněny *ostatní podmínky pro přezkumné řízení*, a (iii) není zapotřebí vysvětlení účastníků. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu.

[24] Ústavní soud ve své judikatuře aplikuje mj. zásadu materiálního právního státu dovozovanou z čl. 1 Ústavy České republiky. V nálezu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 566/05, Ústavní soud uvedl: *„Materiální právní stát je vystavěn mimo jiné na důvěře občanů v právo a právní řád. Podmínkou takové důvěry je stabilita právního řádu a dostatečná míra právní jistoty občanů. Stabilita právního řádu a právní jistota je ovlivňována nejen legislativní činností státu (tvorbou práva), ale též činností státních orgánů aplikujících právo (...)“*. Právní jistota občanů vyžaduje rovněž ochranu práv nabytých v dobré víře. Z těchto důvodů procesní předpisy, včetně správního řádu, upravují právní moc rozhodnutí. Doktrína rozlišuje formální a materiální aspekt právní moci. Právní moc ve formálním smyslu je stav, kdy rozhodnutí již nelze přezkoumat, změnit či zrušit na základě řádného opravného prostředku (zpravidla nastává následkem doručení rozhodnutí účastníkům a absencí opravných prostředků, které buď nejsou přípustné, byly neúspěšně vyčerpány, nebo nebyly využity). Materiální právní mocí se pak rozumí závaznost rozhodnutí pro účastníky a pro správní orgány. V důsledku této závaznosti již obecně není možné o stejné otázce znovu rozhodovat (*res administrata*). Pravomocné rozhodnutí lze zrušit či změnit pouze výjimečně za splnění podmínek stanovených právními předpisy (např. na základě mimořádných opravných prostředků). Takovou výjimečnou možnost revize pravomocného rozhodnutí správního orgánu představuje i přezkumné řízení. Zákonomodárce si byl vědom problematičnosti tohoto institutu právě ve vztahu k zásadě demokratického právního státu a z ní vyplývající ochrany právní jistoty a nabytých práv, proto jej oproti předchozí úpravě obsažené ve správním řádu z roku 1967 omezil a svázal s řadou striktních podmínek, mezi nimiž lze jmenovat právě lhůty a příkaz šetřit práv nabytých v dobré víře a proporcionality obsažený v § 94 odst. 4 správního řádu.

[25] Při zohlednění těchto obecných zásad je třeba přistoupit i k posouzení sporné právní otázky. Pokud je přezkumné řízení chápáno jako výjimečný institut zasahující do právní jistoty a nabytých práv založených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, je nezbytné podmínky pro aplikaci tohoto výjimečného institutu vykládat restriktivně (výjimky je třeba vykládat úzce).

[26] Zkrácené přezkumné řízení navíc představuje výjimku z obecného „řádného“ přezkumného řízení. Není důvod, proč právní jistotu účastníků v případě zkráceného přezkumného řízení omezovat více než v případě „řádného“ přezkumného řízení, které nelze zahájit po uplynutí lhůt uvedených v § 96 odst. 1 správního řádu. „Řádné“ přezkumné řízení navíc podstatně více šetří práva účastníků, neboť se před vydáním

rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu mohou vyjádřit mj. k správním orgánem spatřované nezákonnosti pravomocného přezkoumávaného rozhodnutí a k otázce zásahu do práv nabytých v dobré víře a proporcionality. Naproti tomu v případě zkráceného přezkumného řízení jsou účastníci postaveni před hotovou věc, neboť prvním úkonem, který je jim intimován, je až rozhodnutí o změně či zrušení pravomocného přezkoumávaného řízení. V důsledku právního názoru, který aplikaci lhůt dle § 96 odst. 1 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení vylučoval, je toto výjimečné zkrácené přezkumné řízení pro přezkumný orgán „komfortnější“. V případě, že zjistí informaci, která nasvědčuje, že pravomocné rozhodnutí je nezákonné, není totiž nucen postupovat rychle a efektivně a šetřit práva účastníků a dotčených osob tím, že by v přísných lhůtách dle § 96 odst. 1 správního řádu zahájil „řádné“ přezkumné řízení a účastníkům by tak umožnil se vyjádřit, nýbrž může spoléhat, že v mnohem benevolentnější lhůtě dle § 97 odst. 2 správního řádu vyřídí věc „od stolu“.

[27] Jak správně poukázal předkládající senát, aplikaci lhůt vyplývajících z § 96 odst. 1 správního řádu i na zkrácené přezkumné řízení nasvědčuje i znění § 98 věty první správního řádu, která pro provedení zkráceného přezkumného řízení vyžaduje splnění *ostatních podmínek pro přezkumné řízení*, kterými je třeba rozumět právě dodržení lhůt uvedených v § 96 odst. 1 správního řádu.

[28] Z těchto důvodů se rozšířený senát přiklonil k názoru předkládajícího senátu, že rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu je možné vydat pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě a roční objektivní lhůtě vyplývající z § 96 odst. 1 správního řádu.

III.3. Shrnutí

[29] Rozšířený senát shrnuje, že rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu je možné vydat pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě a roční objektivní lhůtě vyplývající z § 96 odst. 1 správního řádu.

IV. Závěr

[30] Jelikož se jednalo o jedinou právní otázku významnou pro posouzení věci samé a stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil pouze námitku nesprávného právního posouzení otázky aplikovatelnosti lhůt dle § 96 správního řádu na zkrácené přezkumné řízení, rozhodl rozšířený senát rozsudkem v souladu s ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu. V souladu se zaujatým právním názorem dospěl k závěru, že městský soud posoudil žalobu správně a kasační stížnost je nedůvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozšířený senát rozhodl dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, proto nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů spočívajících v odměně právního zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 10. 2013) ve výši 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované

vyhlášky). Zástupce žalobce prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náhrada odměny zástupce a hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající zákonné 21% sazbě této daně, tj. o 714 Kč. Celkem má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši celkem 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu